

[Madsen Mygdal.]

hørte jo forleden Dag, at der var Medlemmer af Ministeriet, der helt kom ud af Ligevægt, naar Ordet „Ferie“ blev nævnt, og vi hørte, hvorledes Ministrene stod op og roste sig selv for deres store Arbejdsiver og det mægtige Arbejde, de havde udfoldet i den Sommer, der er gaaet. Ja, det kan vi andre naturligvis ikke bedømme, og det skal vi heller slet ikke drage i Tvivl. Men jeg maa jo, naar jeg ser paa Resultatet af Arbejdet — og det er det, der har Interesse —, sige, at det forekommer mig at være et temmelig magert Resultat. Statsministeren kunde heller ikke lide, at jeg havde gentaget en Udtalelse — det var ikke en, jeg havde opfundet — om, at Statsministerens Programtale lignede en tynd Kop Te. Den højtærede Statsminister var selv af den Opfattelse, at det var en meget kraftig Drik, han havde skænket op for Tinget, saa kraftig, at han endogsaa nærrede Bekymring for, at jeg skulde have faaet visse Besværligheder af denne Drik. I denne Henseende kan jeg nu ganske berolige den højtærede Statsminister, hvis Om-sorg jeg i øvrigt takker for. Jeg har aldrig hørt, at Tedrikning kan virke paa den Maade, som den højtærede Statsminister formodede det. Derimod har jeg hørt — og det tror jeg nok passer —, at tyndt Te-vand kan give en flov Smag i Munden, og enten den højtærede Statsminister holder af at høre det eller ikke, saa er det en given Ting, at den Programtale, vi hørte, gav en flov Smag, ikke blot for os, der hørte den, men ogsaa hos Vælgerne Landet over, og ikke mindst hos adskillige Vælgere, som har stemt socialdemokratisk ved sidste Valg, som med en vis Føje tænkte sig, at nu skulde der rigtig for Alvor ske noget, og som nu bagefter, da de har set Regeringens Plan eller Mangel paa Plan, maa sige til sig selv: Var det det hele? Uoverensstemmelsen mellem Socialdemokratiets Agitation og denne tomme og intetsigende Tale er saa iøjnefaldende, at alle Vælgere Landet over kan se den. Sprogets voldsomste Ord har Socialdemokratiet anvendt om den forrige Regerings saakaldte Nedskæringspolitik, og hvad sker der saa? Ja, der sker ikke andet end, at Regeringen ganske roligt sætter sig til Rette paa de Resultater, der er opnaaet gennem denne Politik, og derigennem i Virkeligheden selv giver den fulde Anerkendelse af denne Politikens Nødvendighed og Betimelighed.

Den højtærede Statsminister mente, at min Forundring over, at Tjenestemændenes Forhold ikke var omtalt i Aab-

ningstalen, var en kunstig Forundring. Ja, jeg tror nu ikke, der er ret mange, der deler den Opfattelse. Naar man ved, hvilken fremtrædende Plads Lønningslovens Revision havde i Socialdemokratiets Agitation forud for Valget, naar man erindrer, hvor „skammelig“ og „brutal“ Revisionen af Lønningsloven var i 1927, kan det dog vistnok vække Forundring, navnlig i Tjenestemandskredse naturligvis, at en Aabningstale, der bestræber sig for at tage alting med lige ned til Vejkryds og lignende, ikke har et eneste Ord at sige om Regeringens Stilling til dette vigtige Spørgsmaal, andet end det, vi har hørt nogle Gange før fra denne Regering, at den *overvejer*.

En særlig Trøst mente den højtærede Statsminister aabenbart at kunne finde for sig selv og andre ved at udraabe: Der er dog i hvert Tilfælde lukket af for Venstres Nedskæring! Men heroverfor maa det maaske være mig tilladt at oplyse Statsministeren om, at den Regulering af Lønningsudgifter og sociale Udgifter, som fandt Sted i 1927 sammen med hele den øvrige Regulering af de offentlige Udgifter, denne Omregulering, som Tiden krævede og retfærdiggjorde, efter at Kronestigningen havde fundet Sted, den fuldførte vi i 1927, og det har aldrig været vor Tanke, at disse Udgifter igen skulde reguleres ned et eller to eller tre Aar efter. Vel ved jeg, at Socialdemokraterne ikke har undset sig ved i deres Agitation at sige til Tjenestemændene: Pas paa, hvis Venstre fortsætter, vil de yderligere sætte jeres Lønninger ned! og til gamle Aldersrentenydere f. Eks., at hvis Venstres Regering ikke bliver fjernet, vil Alderdomshjemmene blive sløffet og Aldersrenten yderligere nedsat eller endog helt ophævet. Hvad Socialdemokraterne brugte af taabelige og fuldstændig usandfærdige Paastande i deres Husagitation, grænser i Virkeligheden til det rent utrolige, og maaske har de gentaget disse Paastande saa ofte, at de selv til sidst har troet paa dem, men en Usandhed bliver alligevel ikke til Sandhed, fordi den gentages. Hvis det skal være Regeringens Politik at standse Venstres Arbejde paa disse to Omraader, altsaa med Tilpasningen af Lønningsudgifter og sociale Udgifter, saa er Regeringen i Sandhed blevet nøjsom. Denne Tilpasning blev fuldført, og derfor ogsaa standset, i Sommeren 1927. Derimod blev Venstre-Regeringens almindelige økonomiske Politik, den Politik, der fortsat tilstræber Nedgang i de offentlige Budgetter og Lettelse af